TIL

BRUDENS FORÆLDRE.

DEN 2. APRIL 1890.

196

Mel. af Farinelli.

At synge om to, som er glade
ved alt — baade kedsomt og kært,
det falder — I maa os forlade —
nu ganske besynderlig svært;
Thi Glæden, den jævne, den sunde
selv fattes ej tonende Klang,
og et Smil om to venlige Munde
ejer selv mér Musik end en Sang! —

Tilfredshed med alt — fra den første
lyksalige Dag, da I saas,
er ikke den Lykke den største,
af hvad i et Samliv kan naas?
Saa venlig i al Eders Færden,
med Smil ifra Gry og til Kvæld;
ja tilfreds med jer selv og med Verden,
trofast sammen i Modgang som Held!

Saa gid da den selvsamme Hygge,
den samme fornøjede Ro,
som gjør Jer saa jævne, saa trygge,
bestandig hos Jer vil slaa Bo!
Saa gid, medens Dagene rinde,
og Tiden den vandrer sin Gang,
den Sang, Eders Samliv har inde,
maa aldrig forandre sin Klang!

Louis B.

Kjøbenhavn. Trykt hos F. E. Bording.